

Sygn. akt IV CSK 656/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.

przy uczestnictwie K. B.

o pozbawienie prawa do prowadzenia działalności gospodarczej i pełnienia funkcji określonych art. 373 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 21 maja 2014 r., sygn. akt V Ga 44/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestnik, przytaczając jako podstawy kasacyjne naruszenie art. 373 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 p.u.n., art. 6 k.c. oraz art. 235 § 1 i art. 378 § 1 k.p.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistą zasadnością ze względu na wypowiedziany w zaskarżonym postanowieniu pogląd, że uczestnik nie spełniając obowiązku wynikającego z art. 21 ust. 1 p.u.n. „już znalazł się w stanie zawinienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia, objęta podstawami kasacyjnymi, jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia prawa. Wprawdzie sama wypowiedź, że „uczestnik nie działając, czyli nie spełniając obowiązku ustawowego wynikającego z art. 21 ust. 1 p.u.n. już znalazł się w stanie zawinienia”, nie jest ścisła, niemniej nie miało to wpływu na wynik sprawy, ponieważ zawinienie uczestnika prawidłowo zbadał Sąd pierwszej instancji, wyjaśniając na tle zaaprobowanych w postępowaniu odwoławczym ustaleń

odnoszących się czasu wystąpienia trwałej niemożności płacenia przez niego długów, że sama podnoszona przez niego na swoją obronę nieświadomość obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości nie uwalniała go od ponoszenia winy nieumyślnej za zaniechanie złożenia tego wniosku.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestnika do rozpoznania.